

Converses de Festa Major

Amb Enric Solà i Jepi Baulida

L'Enric Solà i López (Igualada, 1977) i el Josep "Jepi" Baulida i Estadella (Girona, 1965) es van conèixer l'any 2006 arran d'una primera recuperació del Ball de Pastorets d'Igualada. L'Enric era impulsor i músic del projecte, que havien organitzat fora del programa oficial i amb diners rebuts de fer ballar l'Àliga de la ciutat els anys anteriors. El Japi va aterrar-hi a última hora per substituir un ballador malalt i va haver d'aprendre's les coreografies en 10 minuts el mateix dia de la presentació del ball. Des d'aleshores han passat moltes festes majors i han parlat de moltes coses. El que no han fet mai fins ara és assegurar-se davant per davant, sense presses, per reflexionar sobre la festa. Aquests són alguns fragments d'una conversa que salta d'un tema a un altre, apuntant idees tan interessants com provocadores.

JAPI BAULIDA: La festa comença a dins de les cases. És el primer pas: si la gent està de festa, fa el dinar de Festa Major, comenta les coses en família, i després surt al carrer a celebrar-ho amb els altres.

ENRIC SOLÀ: Tan important era el dinar de Festa Major fins a mitjan segle XX que les cròniques diuen que a Igualada es feia un mercat de bestiar on es comprava el cabrit o l'animal que després es cuinaria per la festa. I era típic, també, convidar a gent de fora.

J: La família llunyana, els amics...

E: Quan tu celebres un dinar amb els teus i convides a forasters, és que tens orgull de la festa. La taula és indestruïble del nostre fer, és on comparteixes i t'enorgulleixes d'allò teu.

J: És un indicador claríssim. Quan hi hagi molta gent que fa dinar de Festa Major sabem que la ciutat s'ha fet seva la festa i que l'està vivint. Pot ser que sigui a les cases, com es feia abans, quan les àvies cuinaven i a taula es reunien tres generacions de la mateixa família. Però l'estructura social ha canviat i per tant pot ser també que, a dia d'avui, el dinar de Festa Major sigui tots junts a la plaça.

E: Des que va néixer la Coll@nada fa 15 anys fins ara, la festa ha mutat. Hi ha una part del jovent que avui viu la festa que ja ha vist sempre allò que per nosaltres va ser una innovació. Tenen un xip diferent al nostre. D'aquí 15 anys més, què haurà passat? La clau és si ens la creiem o no ens la creiem, la festa.

J: Començar a creure sense haver viscut, sense haver tastat, sense haver sentit, és molt difícil. En canvi si veiem que la festa ens aporta, ja no serà qüestió de voluntat sinó de necessitat, i com a conseqüència ens la creurem. En el pla individual, a cadascú li agrada una part de la festa que és la que té ganes de viure i festejar amb els altres.

E: Les cercaviles, els balls, els esports... tothom ha de trobar-hi allò que vol, a la Festa Major.

J: Però els diferents plans individuals se sumen i fan una cosa conjunta: el col·lectiu. En termes de col·lectivitat, la festa potser ha anat a menys perquè la societat també ha perdut aquest element, s'ha anat individualitzant. I per això a vegades ens sembla anacrònica, perquè ens situa en un pla de convivència al qual ja no estem tan fets. Crear junts una cosa, buscar singularitats nostres, ens porta a una dimensió que és molt interessant i que també cal tastar per entendre-la i creure-hi.

E: La festa és precisament això: un moment i un espai limitats, que surten de l'ordinari, on s'aparca l'individualisme i s'ajunta el col·lectiu per tal de festejar quelcom. Les persones som gregàries, ens necessitem els uns als altres, i la festa aporta aquests espais. A Igualada vam saber que havíem guanyat la festa quan la gent se la va fer seva. Quan per entrar a algunes comparses hi ha anys d'espera, és que la festa està salvada. Tothom està trobant la seva casella de festa, de participació en el col·lectiu.

J: La vida és conflicte. El conflicte no ens el podem treure de sobre. A la festa, si és el lloc on ens trobem com a col·lectiu, forçosament ha d'haver-hi conflicte. Esquivar-lo, fer veure que

no n'hi ha, és una bajanada. De fet, com més conflicte, més de debò està funcionant la festa.

E: El conflicte va bé, hi ha de ser. A Igualada, des de fa anys, n'hi ha hagut un darrere l'altre, i la gent competeix per veure qui ho fa millor. Ens discutim justament perquè ens estimem allò de què discutim. Si hem de tenir orgull de la festa, què menys que discutir-nos per com s'han de fer les coses. I el salt qualitatiu que això ha generat ha sigut positiu.

J: A l'hora de la veritat, però, el conflicte crea dolor o angoixa, i s'ha de superar. La gran gràcia de les persones és la capacitat de resoldre conflictes. És el que ens fa créixer.

E: Hi ha conflicte també perquè cal sempre un revulsiu. Necessitem trobar allò que ens genera la motivació per tirar la festa endavant. Quin revulsiu tenim?

J: La rivalitat pot ser un motor per avançar i augmentar la qualitat, però n'hi ha d'altres, com l'avaluació. Si fas una cosa i ningú t'avalua, tendeixes a quedar-te estacionat. Si t'avalua l'altre, o t'avalua la ciutat, segueixes endavant. Els propis canvis generacionals són també revulsius.

E: I potser els més importants. El moment que he plorat més d'emoció per Festa Major va ser el primer dia que vaig veure ballar l'Àliga a dins de Santa Maria després d'haver-ho fet sempre jo. És quan saps que s'ha transmès, que hi ha qui ho fa. És oferir que tothom ho pugui sentir, és sentir que un és part de quelcom més gran. ■